

РЕШЕНИЕ

№ 3605

гр. София, 02.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, X КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 12.05.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Весела Цанкова

ЧЛЕНОВЕ: Красимира Милачкова

Калинка Илиева

при участието на секретаря Богданка Гешева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **2717** по описа за **2023** година докладвано от съдия Весела Цанкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Началник отдел „Контрол и правоприлагане“ на Национално толо управление при Агенция „Пътна инфраструктура“ със съдебен адрес [населено място], [улица], срещу Решение № 426/25.01.2023г. по нахд № 12437/2022г. на СРС, 95 – ти състав.

Със съдебното решение отменено Наказателно постановление №BG11022022/4000/P8 – 88/25.07.2022г. , издадено от Началник отдел „Контрол и правоприлагане“ на Национално толо управление при Агенция „Пътна инфраструктура“ , с което на П. Р. К. е наложена глоба в размер на 1800 лева на основание чл. 179, ал. 3а от ЗДвП.

С касационната жалба се иска отмяна на съдебното решение като неправилно, поради нарушение на материалния закон. Касаторът счита, че деянието е квалифицирано правилно и е осъществено съставно на административно нарушение по чл. 179, ал. 3а от ЗДвП, което не е „маловажен случай“. Счита, че е доказано авторството на деянието, защото актосъставителят потвърждава, че жалбоподателят не е оспорил, че той е управлявал процесното ППС в деня на нарушението. След съставяне на АУАН не са направени възражения в тази насока, а по силата на чл.189, ал. 2 от ЗДвП редовно

съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното. Направено е искане за заплащане на юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът – П. Р. К., чрез адв. А., Хасковска адвокатска колегия, в писмен отговор на касационната жалба и в хода по същество на делото прави искане за постановяване на съдебно решение, с което да се остави в сила решението на СРС. Намира за правилен извода на съда, че от АУАН и НП не може да се изведе как е изчислена дължимата тол такса, както и че не е установено авторството на деянието. НП не може да почива на предположения относно авторството на нарушението. Претендира разноси по списък.

Прокурор Д. от СГП дава заключение, че касационната жалба е неоснователна и недоказана. Обжалваното решение на СРС намира за правилно и законосъобразно.

Административен съд София – град, X касационен състав, след като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима. Подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу подлежащо на обжалване по чл. 208 от АПК съдебно решение.

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

За да отмени наказателното постановление СРС е приел, че на 11.02.2022г. в 16.19ч. в направление излизане от територията на Република България, на ГКПП Брегово – Митница Л. пристигнал товарен автомобил с ДК [рег.номер на МПС] , влекач марка „М.“, собственост на „Никатранс БГ“ ЕООД , управляван от П. Р. К., назначен на длъжност „шофьор на товарен автомобил/международни превози/. След извършена порверка контролните органи установили, че на 06.02.2022г. в 19.24.08ч. същото превозно средство било засечено с контролно устройство на път А-6, отсечка 60+705, Чепинци, включен в обхвата на платената пътна мрежа, като не била заплатена дължимата за него пътна такса, съгласно чл.10, ал.1, т. 2 от ЗП, за което бил генериран запис по чл. 167а, ал.1- 3 от ЗП. На водача на товарния автомобил бил съставен АУАН, срещу което е подадено възражение от собственика на ППС. На П. Р. К. е издадено наказателно постановление, с което му е наложена глоба в размер на 1800 лева по чл. 179, ал. 3а от ЗДвП. Районният съд отменил наказателното постановление, като приел, че от съдържанието на АУАН и НП не става ясно как е изчислена дължимата такса. Самостоятелно основание за отмяна на НП е че обективна страна не е доказано, че именно П. Р. К. е управлявал посоченото ППС на 06.02.2022г. в 19.24.08ч. на път А-6, отсечка 60+705 Чепинци. Заключение не може да бъде изведено от факта, че К. е управлявал ППС на дата 11.02.2022г., тъй като той не е негов собственик. Преди да издаде наказателното постановление, наказващият орган е имал задължението да установи авторството на деянието, което не е направено.

Решението е правилно.

Обосновано и законосъобразно районният съд е приел, че не е доказано авторството на деянието. Нарушението е извършено на 06.02.2022г. в 19.24.08ч. на път А-6, отсечка 60+705, Чепинци. С писмо изх. № 53 – 00 – 2832/30.05.2022г. на Агенция „Пътна инфраструктура“ е изискано от „Никатранс БГ“ ЕООД, собственик на товарния автомобил да представи пътен лист или друг заместващ документ, удостоверяващ самоличността на лицето, управлявало ППС с рег. [рег.номер на МПС] на дата 06.02.2022г. и на дата 07.02.2022г. От страна на „Никатранс БГ“ ЕООД е представен трудов договор № 01/05.2021, сключен с П. Р. К. за работа на длъжност „шофьор на

товарен автомобил/международни превози“. Не е представен пътен лист за дата 06.02.2022г. или друг документ, въз основа на който може да се направи извод кой е управлявал ППС на датата, на която е извършено нарушението. Водач на ППС на дата 11.02.2022г. е П. Р. К., но липсват доказателства за лицето, което е управлявало ППС на датата на извършване на нарушението. Авторството на деянието не е безспорно установено. Презумпцията на чл. 189, ал.2 от ЗДвП, на която се позовава касаторът е неприложима в съдебното производство. Липсата на доказано авторство на деянието води до незаконосъобразност на НП, като е дължима неговата отмяна, както правилно е постановил районния съд.

В рамките на заявените касационни основания и при извършена служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК, съдът не констатира неправилност и незаконосъобразност на решението на СРС, което на основание чл.221, ал.2 АПК вр. чл.63 ЗАНН следва да бъде оставено в сила.

При този изход на делото е основателно искането на ответника за присъждане на разноски по списък в размер на 720 лева, договорено и платено адвокатско възнаграждение.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 АПК, Административен съд София - град, X касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 426/25.01.2023г. по нахд № 12437/2022г. на СРС, 95 – ти състав.

ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура“ със съдебен адрес [населено място], [улица] да заплати на П. Р. К., ЕГН [ЕГН] с адрес [населено място],[жк], вх. Б, ап. 7 сума в размер на 720 лева, представляваща направени разноски за адвокатско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: